مدرسه‌ی نمدمالی‌های قدیم میزبان جشنواره‌ی پشم شد

صدها نفر از هنرمندان، دامداران و علاقه‌مندان به آیین‌های سنتی پشم‌ریزان آمدند؛ برگزاری جشنواره برای نخستین بار پس از ۱۲ سال

گزارش: مهسا رادمنش

روستای نمدمالی‌های قدیم، ۱۲ مهر ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی تپه‌های اطراف نشسته بود، صدها نفر از مسیرهای مختلف به مدرسه‌ی قدیمی روستای نمدمالی‌های قدیم رسیدند. بسیاری با کیسه‌های پارچه‌ای پر از پشم گوسفند آمده بودند و برخی نیز تنها برای دیدن کار دیگران پشت فرمان خودرو نشسته بودند. جشنواره‌ی پشم‌ریزان و نمدمالی، که آخرین بار ۱۲ سال پیش برگزار شده بود، روز شنبه با حضور بیش از ۶۰۰ نفر از ۱۴ روستای منطقه‌ی کوهپایه‌ی سرخ‌کمر آغاز به کار کرد.

مدرسه‌ی روستا، که اکنون بخشی از آن به موزه‌ی کوچکی از ابزارهای قدیمی تبدیل شده، برای سه روز میزبان کارگاه‌ها، نمایشگاه، مسابقه‌ی گوسفند و بازارچه‌ی محلی بود. در حیاط اصلی، ده‌ها دیگ مسی روی آتش گذاشته شده بود و زنان روستا از صبح زود مشغول شستن پشم با آب ولرم و صابون گیاهی بودند. مردان نیز کنار دیوارها ایستاده و با چوب‌های بلند، پشم‌های خیس‌شده را می‌کوبیدند تا به‌تدریج به شکل نمد درآید.

به گفته‌ی برگزارکنندگان، ثبت‌نام جشنواره بیش از ظرفیت اعلام‌شده پیش رفت و ناچار شدند تعداد شرکت‌کنندگان را محدود کنند. با این حال، بسیاری از کسانی که نتوانستند در کارگاه‌ها شرکت کنند، ساعت‌ها در حیاط ایستادند و از پشت پنجره‌ها تماشا کردند. برخی از آنان از شهرهای دور آمده بودند و می‌گفتند تنها راه یادگیری این هنر را در همین روستا دیده‌اند.

مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیرکل میراث فرهنگی استان کوهپایه، در مراسم افتتاح گفت که «نمدمالی فقط یک صنعت قدیمی نیست، بلکه زبانی است که مردم این منطقه با طبیعت و زندگی خود حرف می‌زدند». به گفته‌ی او، ثبت ملی این حرفه در فهرست میراث ناملموس استان در حال پیگیری است و امیدوار هستند تا پایان سال ۱۴۰۴ به نتیجه برسد.

در کارگاه‌های آموزشی، استادکارانی مانند خانم گلاره شیرازی‌نژاد و آقای رحیم کوهستانی‌فر به شرکت‌کنندگان نشان دادند که چگونه می‌توان از یک توده‌ی ساده‌ی پشم، کلاه، کیف، فرش کوچک و حتی کفش ساخت. بسیاری از حاضران برای نخستین بار دست‌های خود را در صابون و آب داغ فرو بردند و پس از ساعت‌ها فشردن و غلتاندن، با شگفتی دیدند که الیاف پراکنده چگونه به یک پارچه‌ی یکدست تبدیل می‌شود.

بخش پرطرفدار جشنواره مسابقه‌ی گوسفند بود. ۴۲ رأس گوسفند از گله‌های مختلف در صف داوری ایستادند و هیئت داوران بر اساس کیفیت پشم، یکنواختی رشد و سلامت دام امتیاز داد. نخستین جایزه به گله‌ای از روستای چشمه‌سار بالا رسید که صاحب آن، آقای منصور ایلخانی‌زاده، گفت نوه‌هایش تازه امسال شروع به کمک کرده‌اند. او با لبخند گفت: «پدرم همیشه می‌گفت گوسفند خوب از دور معلوم است، حالا فهمیدم راست می‌گفت.»

برگزاری جشنواره با استقبال گسترده‌ی رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی همراه بود، اما برخی اهالی از ترافیک سنگین مسیر ورودی روستا گلایه داشتند. مسئولان وعده داده‌اند که برای دوره‌ی بعد پارکینگ موقت در ورودی روستا ایجاد شود. با این حال، بیشتر حاضران معتقدند که ارزش یک روز انتظار را داشته است. به گفته‌ی آنان، دیدن دوباره‌ی این آیین‌ها، حتی برای یک روز، می‌تواند به انگیزه‌ای برای زنده نگه داشتن آن در سال‌های بعد تبدیل شود.

مدرسه‌ی نمدمالی‌های قدیم میزبان جشنواره‌ی پشم‌ریزان و نمدمالی شد

صدها نفر از ۱۴ روستای منطقه‌ی کوهپایه‌ی سرخ‌کمر برای نخستین بار پس از ۱۲ سال گرد هم آمدند

گزارش: مهسا رادمنش

روستای نمدمالی‌های قدیم، ۱۲ مهر ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی تپه‌های اطراف نشسته بود، صدها نفر از مسیرهای مختلف به مدرسه‌ی قدیمی روستای نمدمالی‌های قدیم رسیدند. بسیاری با کیسه‌های پارچه‌ای پر از پشم گوسفند آمده بودند و برخی نیز تنها برای دیدن کار دیگران پشت فرمان خودرو نشسته بودند. جشنواره‌ی پشم‌ریزان و نمدمالی، که آخرین بار ۱۲ سال پیش برگزار شده بود، روز شنبه با حضور بیش از ۶۰۰ نفر از ۱۴ روستای منطقه‌ی کوهپایه‌ی سرخ‌کمر آغاز به کار کرد.

مدرسه‌ی روستا، که اکنون بخشی از آن به موزه‌ی کوچکی از ابزارهای قدیمی تبدیل شده، برای سه روز میزبان کارگاه‌ها، نمایشگاه، مسابقه‌ی گوسفند و بازارچه‌ی محلی بود. در حیاط اصلی، ده‌ها دیگ مسی روی آتش گذاشته شده بود و زنان روستا از صبح زود مشغول شستن پشم با آب ولرم و صابون گیاهی بودند. مردان نیز کنار دیوارها ایستاده و با چوب‌های بلند، پشم‌های خیس‌شده را می‌کوبیدند تا به‌تدریج به شکل نمد درآید.

به گفته‌ی برگزارکنندگان، ثبت‌نام جشنواره بیش از ظرفیت اعلام‌شده پیش رفت و ناچار شدند تعداد شرکت‌کنندگان را محدود کنند. با این حال، بسیاری از کسانی که نتوانستند در کارگاه‌ها شرکت کنند، ساعت‌ها در حیاط ایستادند و از پشت پنجره‌ها تماشا کردند. برخی از آنان از شهرهای دور آمده بودند و می‌گفتند تنها راه یادگیری این هنر را در همین روستا دیده‌اند.

مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیرکل میراث فرهنگی استان کوهپایه، در مراسم افتتاح گفت که «نمدمالی فقط یک صنعت قدیمی نیست، بلکه زبانی است که مردم این منطقه با طبیعت و زندگی خود حرف می‌زدند». به گفته‌ی او، ثبت ملی این حرفه در فهرست میراث ناملموس استان در حال پیگیری است و امیدوار هستند تا پایان سال ۱۴۰۴ به نتیجه برسد.

در کارگاه‌های آموزشی، استادکارانی مانند خانم گلاره شیرازی‌نژاد و آقای رحیم کوهستانی‌فر به شرکت‌کنندگان نشان دادند که چگونه می‌توان از یک توده‌ی ساده‌ی پشم، کلاه، کیف، فرش کوچک و حتی کفش ساخت. بسیاری از حاضران برای نخستین بار دست‌های خود را در صابون و آب داغ فرو بردند و پس از ساعت‌ها فشردن و غلتاندن، با شگفتی دیدند که الیاف پراکنده چگونه به یک پارچه‌ی یکدست تبدیل می‌شود.

بخش پرطرفدار جشنواره مسابقه‌ی گوسفند بود. ۴۲ رأس گوسفند از گله‌های مختلف در صف داوری ایستادند و هیئت داوران بر اساس کیفیت پشم، یکنواختی رشد و سلامت دام امتیاز داد. نخستین جایزه به گله‌ای از روستای چشمه‌سار بالا رسید که صاحب آن، آقای منصور ایلخانی‌زاده، گفت نوه‌هایش تازه امسال شروع به کمک کرده‌اند. او با لبخند گفت: «پدرم همیشه می‌گفت گوسفند خوب از دور معلوم است، حالا فهمیدم راست می‌گفت.»

برگزاری جشنواره با استقبال گسترده‌ی رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی همراه بود، اما برخی اهالی از ترافیک سنگین مسیر ورودی روستا گلایه داشتند. مسئولان وعده داده‌اند که برای دوره‌ی بعد پارکینگ موقت در ورودی روستا ایجاد شود. با این حال، بیشتر حاضران معتقدند که ارزش یک روز انتظار را داشته است. به گفته‌ی آنان، دیدن دوباره‌ی این آیین‌ها، حتی برای یک روز، می‌تواند به انگیزه‌ای برای زنده نگه داشتن آن در سال‌های بعد تبدیل شود.

صفحه ۲ ستون ۳

مدرسه‌ی نمدمالی‌های قدیم میزبان جشنواره‌ی پشم‌ریزان و نمدمالی شد

صدها نفر از ۱۴ روستای منطقه‌ی کوهپایه‌ی سرخ‌کمر برای نخستین بار پس از ۱۲ سال گرد هم آمدند

گزارش: مهسا رادمنش

روستای نمدمالی‌های قدیم، ۱۲ مهر ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی تپه‌های اطراف نشسته بود، صدها نفر از مسیرهای مختلف به مدرسه‌ی قدیمی روستای نمدمالی‌های قدیم رسیدند. بسیاری با کیسه‌های پارچه‌ای پر از پشم گوسفند آمده بودند و برخی نیز تنها برای دیدن کار دیگران پشت فرمان خودرو نشسته بودند. جشنواره‌ی پشم‌ریزان و نمدمالی، که آخرین بار ۱۲ سال پیش برگزار شده بود، روز شنبه با حضور بیش از ۶۰۰ نفر از ۱۴ روستای منطقه‌ی کوهپایه‌ی سرخ‌کمر آغاز به کار کرد.

مدرسه‌ی روستا، که اکنون بخشی از آن به موزه‌ی کوچکی از ابزارهای قدیمی تبدیل شده، برای سه روز میزبان کارگاه‌ها، نمایشگاه، مسابقه‌ی گوسفند و بازارچه‌ی محلی بود. در حیاط اصلی، ده‌ها دیگ مسی روی آتش گذاشته شده بود و زنان روستا از صبح زود مشغول شستن پشم با آب ولرم و صابون گیاهی بودند. مردان نیز کنار دیوارها ایستاده و با چوب‌های بلند، پشم‌های خیس‌شده را می‌کوبیدند تا به‌تدریج به شکل نمد درآید.

به گفته‌ی برگزارکنندگان، ثبت‌نام جشنواره بیش از ظرفیت اعلام‌شده پیش رفت و ناچار شدند تعداد شرکت‌کنندگان را محدود کنند. با این حال، بسیاری از کسانی که نتوانستند در کارگاه‌ها شرکت کنند، ساعت‌ها در حیاط ایستادند و از پشت پنجره‌ها تماشا کردند. برخی از آنان از شهرهای دور آمده بودند و می‌گفتند تنها راه یادگیری این هنر را در همین روستا دیده‌اند.

مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیرکل میراث فرهنگی استان کوهپایه، در مراسم افتتاح گفت که «نمدمالی فقط یک صنعت قدیمی نیست، بلکه زبانی است که مردم این منطقه با طبیعت و زندگی خود حرف می‌زدند». به گفته‌ی او، ثبت ملی این حرفه در فهرست میراث ناملموس استان در حال پیگیری است و امیدوار هستند تا پایان سال ۱۴۰۴ به نتیجه برسد.

در کارگاه‌های آموزشی، استادکارانی مانند خانم گلاره شیرازی‌نژاد و آقای رحیم کوهستانی‌فر به شرکت‌کنندگان نشان دادند که چگونه می‌توان از یک توده‌ی ساده‌ی پشم، کلاه، کیف، فرش کوچک و حتی کفش ساخت. بسیاری از حاضران برای نخستین بار دست‌های خود را در صابون و آب داغ فرو بردند و پس از ساعت‌ها فشردن و غلتاندن، با شگفتی دیدند که الیاف پراکنده چگونه به یک پارچه‌ی یکدست تبدیل می‌شود.

بخش پرطرفدار جشنواره مسابقه‌ی گوسفند بود. ۴۲ رأس گوسفند از گله‌های مختلف در صف داوری ایستادند و هیئت داوران بر اساس کیفیت پشم، یکنواختی رشد و سلامت دام امتیاز داد. نخستین جایزه به گله‌ای از روستای چشمه‌سار بالا رسید که صاحب آن، آقای منصور ایلخانی‌زاده، گفت نوه‌هایش تازه امسال شروع به کمک کرده‌اند. او با لبخند گفت: «پدرم همیشه می‌گفت گوسفند خوب از دور معلوم است، حالا فهمیدم راست می‌گفت.»

برگزاری جشنواره با استقبال گسترده‌ی رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی همراه بود، اما برخی اهالی از ترافیک سنگین مسیر ورودی روستا گلایه داشتند. مسئولان وعده داده‌اند که برای دوره‌ی بعد پارکینگ موقت در ورودی روستا ایجاد شود. با این حال، بیشتر حاضران معتقدند که ارزش یک روز انتظار را داشته است. به گفته‌ی آنان، دیدن دوباره‌ی این آیین‌ها، حتی برای یک روز، می‌تواند به انگیزه‌ای برای زنده نگه داشتن آن در سال‌های بعد تبدیل شود.

صفحه ۲ ستون ۳